

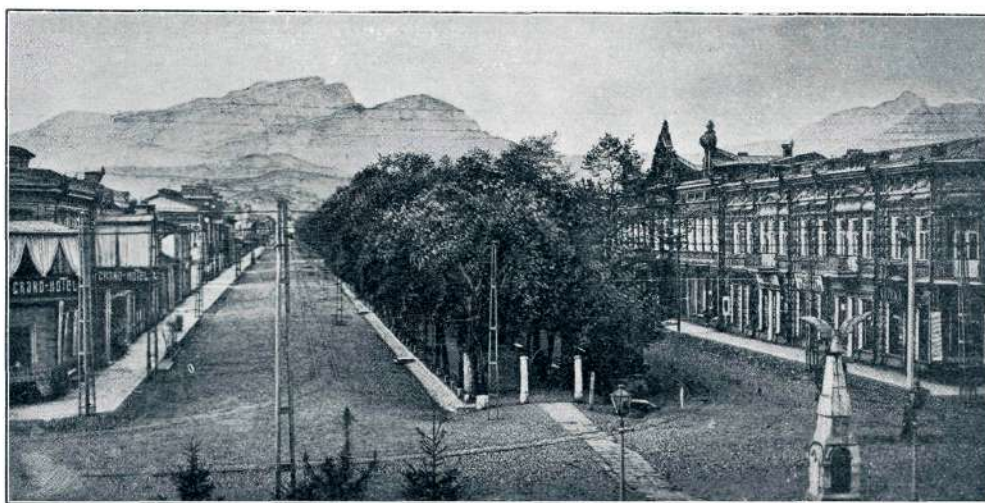
Tramvaj zavije v največjo mestno ulico: Aleksandrovski prospekt. To ni navadna ulica, ampak širok drevored. Po sredi vodi cesta za izprehajalce; kraj iste so zasadili visoke, košate lipe; ob vsaki strani pa je še po ena cesta za vozove in za tramvaj. Ob prospektu stoje najimenitnejša mestna poslopja, po drevoredu pa se šeta vse polno ljudi, posebno na večer.

S tramvaja ogledujem zgradbe in se oziram na vse strani, ne bom li zagledal kje cerkvico, ki bi jo že po zunanosti spoznal za katoliško. Moje prizadevanje pa je bilo zaman; saj so katoliške cerkve na Ruskem navadno prav skromne, sezidane v kakem predmestju. Ko smo se bližali drugemu koncu prospekta, skočim z voza, stopim

Vprašam ga: „Gdje svjaščénik? (Kje je župnik?)“

Pokaže mi na drugi konec prostornega vrta, ki obdaja cerkev: „Onij krasní dom! (Ona rdeča hiša!)“

Stopim na ono stran cerkve. Preden pridem do rdečega poslopja, zapazim na klopici starega gospoda. Tudi on me je opazil. V zadregi vstane, odpre usta, pa ne izpregovori besede. Opravljen je v star, obnošen, zašit talar, čigar barve se izpreminjajo na zeleno; več gumbov je že odletelo tekom let. Stari gospod nosi očala, glavo mu pokriva čepica, ki se sveti maščobe, obraz mu je nagubančen; vidi se mu, da je v zadregi; drži se pa, kakor da je ravnokar prišel iz Kislovodska.

VLADIKAVKAZ: ALEKSANDROVSKI PROSPEKT.

k izvoščku, sedem mogočno na rdeče blazine ter zakličem: „Poljskij koščol! (Poljska cerkev!)“

Nisem vedel za gotovo, je li v mestu katoliška cerkev ali ne. Mislil sem si pa: Če je kaka cerkev, gotovo jo Rusi nazivljejo „poljsko“, kakor drugod; kajti večino katolikov tvorijo po celi Rusiji Poljaki; v njih jeziku se dostikrat tudi pridičuje in vrše slovesnosti. Rusi so povzeli od Poljakov celó besedo „koščol“, medtem ko imenujejo pravoslavna svetišča „sabór“ ali pa „cerkev“.

In res: izvošček prikima: „Harašó! (dobro!)“ počí z bičem in zavozi v stranske ulice. Ni minilo pet minut, se že ustavi. Na vzvišenem prostoru zagledam cerkev, ki jo takoj spoznam kot katoliško, stisnem vozniku 20 kopejk in hajdi po stopnicah navzgor.

Vrh stopnišča stoji na levi hišica, stanovanje cerkvenikovo. Majhen, čokat možak se prikaže med vratmi, me pozdravlja in se prijazno smehlja.

Pozdravim ga, odzdravi mi stem, da mi prikima. Nagovorim ga latinski; zdelo se mi je, da me ne razume. Pokažem mu „celebret“ in ga vprašam po ruski, če mi je „možno čítat svjatuju misu“.

Bere in bere, pa menda ne izbere ničesar. Slednjič zopet prikima, odgovori: „Možno“, me pelje k cerkveniku, ki mu naroči, naj pripravi vse potrebno, zame se pa ne zmeni več.

Cerkve je še nova, stara krog 20 let. Tudi odnotraj je prav čedna, dasi zelo preprosta, brez posebnega nakita. Ljudi je prišlo v cerkev prav malo, dasi je bilo sredi dopoldneva na visok praznik. Pozneje so mi pojasnili, da tako „zgodaj“ na Ruskem ne prihajajo k službi božji, da bo glavno opravilo šele ob enajstih; takrat pa bo prišlo mnogo naroda, kar se je kesneje tudi izkazalo.

V Koledarju sem med člani Družbe sv. Mohorja vedno čítal tudi imena naročnikov iz Vladi-